

om Aaret afholdtes i Præstegaarden, og hvor Egnens frisindede Gejstlighed samledes for under Svigerfaderens Forsæde at drøfte Øjeblikkets kirkelige Stridsspørgsmaal. Selv i Pastor Fjaltrings mest gudsbespottelige Tale syntes der ham at være mere sand Fromhed end i den lutherske Gabmundethed og den hele friskfyragtige Spillen Kammerat med Vorherre, hvori disse Folk behagede sig. Naar han saa dem sidde der — gemytlige, adspredte eller prægede af den skuespilleragtige Selvoptagethed, som Folkemøderne fremavlede — og forhandle om Syndsforladelsen eller Bønhørelsen med en velstoppet Pibe i Munden; naar han hørte dem overbyde hinanden i Frisindethed og Billighedsfølelse og frejdig Imødekommen af Tidens Forventning om en Religion til nedsat Pris, saa forstod han baade det Navn »Grossererne«, som Pastor Fjaltring havde heftet paa dem, og dennes Betegnelse af det lyrisk bevægede Stemningsliv som en »ferniseret Materialisme«.

Ogsaa paa Svigerfaderens Karakter havde han faaet mere og mere at udsætte. Særlig var hans Kritik af den bleven vakt, efter at han ved et Tilfælde havde faaet Rede paa hint besynderlige Forhold til den gamle Bedstefader, som allerede Forvalteren paa Kærsholm i sin Tid havde omtalt for ham. Den Gamle boede ganske rigtig under kummerlige Forhold et Sted paa Fyen, og naar Sønnen havde lukket sit Hus for ham, var